

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · cinquè període · sèrie P · número 81

Ple del Parlament

Sessió 42, segona reunió, dijous 7 de setembre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social 202-00034/11	3
Proposició de llei contra l'abús bancari (debat de totalitat) 202-00054/11	21
Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya 261-00001/11	38
Alteració de l'ordre del dia	53
Interpel·lació al Govern sobre el decreixement 300-00203/11	78
Interpel·lació al Govern sobre les competències atribuïdes pel Decret 108/2017 al Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda 300-00207/11	86
Interpel·lació al Govern sobre el model d'instituts escola 300-00204/11	94
Interpel·lació al Govern sobre la crisi del sector de la fruita 300-00205/11	101
Proposició de llei de transitorietat jurídica i fundacional de la república 202-00066/11	109

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya

261-00001/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. D'acord amb l'article 66.6 del Reglament del Parlament, la comissió d'investigació, en la sessió tinguda el passat 29 d'agost, va acordar emetre el seu dictamen, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*. En primer lloc, té la paraula la senyora Alba Vergés, presidenta de la comissió d'investigació.

Alba Vergés i Bosch

Bé; bon dia a totes i a tots. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, que es va veure obligat a encetar, a obrir una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya, donat que ningú a l'Estat espanyol, ni el Govern espanyol, ni la fiscalia, actuava davant d'uns fets gravíssims que atempten directament contra l'essència de la democràcia i que no són propis, evidentment, d'un estat de dret.

Aquesta Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya ha tingut molta feina. Ha tingut una resposta per part de la majoria dels grups parlamentaris molt digna, amb molt treball, i per part d'una bona part de compareixents, de venir i d'agrair a aquesta cambra, a aquest Parlament de Catalunya, que se'ls doni veu, donat que han estat vetats i vetades en moltes altres institucions i per molts altres mitjans de comunicació públics i privats de l'Estat espanyol.

Aquí parlo de periodistes que han investigat durant molt de temps sobre l'operació Catalunya en concret, però també sobre les clavegueres de l'Estat en general. Parlo de periodistes com les persones del *diario Público*, que són la Patricia López i Carlos Enrique Bayo, com Ernesto Ekaizer, com Pedro Águeda, i segurament m'estic deixant algunes altres persones, que em sabria greu ara, aquí, en el faristol.

Hem tingut també juristes que ens han explicat l'abús de l'Estat espanyol a l'utilitzar aquestes estructures paral·leles per fer aquesta guerra bruta en aquest cas concret contra l'independentisme i el moviment sobiranista català; un moviment sobiranista que emana de la gent i que retornarem a la gent aquest proper 1 d'octubre. Aquest procés sobiranista que es pensaven, des de l'Estat espanyol i des de les clavegueres de l'Estat espanyol, que podrien aturar tallant caps a la gent que estava en algun càrrec institucional i que, per tant, tenia poder en aquesta Generalitat de Catalunya, en el Parlament de Catalunya, en diferents institucions catalanes. Es pensaven que tallant caps, que embrutant i que utilitzant mitjans de comunicació afins pararien un procés que emana de la gent i que ha demostrat que el que vol és construir un país nou, no només més pròsper i més just sinó també més net.

Això és el que ens hem trobat a la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya, això és el que hem intentat investigar els diferents grups parlamentaris que vam acabar la comissió d'investigació i que van treballar intensament en aquesta comissió d'investigació.

I vull denunciar públicament dues coses: una d'elles és el boicot polític per part de diferents grups parlamentaris, que puc entendre que no els agradés el contingut d'allò que moltes compareixences ens venien a dir en aquesta cambra parlamentària, però també aquest boicot a la feina i a la seva pròpia responsabilitat com a diputats i diputades d'aquest Parlament, que era una comissió encetada amb una majoria de vots, que el que intentava era posar llum a les clavegueres. La responsabilitat, em sembla, de tots els diputats i diputades és assistir a la comissió, treballar, fer les preguntes pertinents a tots els compareixents i evidentment escriure'n les conclusions i poder-les debatre, no només en comissió sinó també en plenari avui.

Aquesta crec que és la responsabilitat de tots, com la meua responsabilitat com a presidenta d'aquesta comissió d'investigació va ser garantir en tot moment que tots els grups parlamentaris poguessin fer les preguntes, amb llibertat, pertinents a les persones que venien a comparèixer. Aquesta presidència va intentar garantir-ho perquè es va comprometre a col·laborar en aclarir els fets que havien passat i en, sobretot, donar més democràcia en aquest Parlament, i això inclou tots els grups parlamentaris, tots els diputats i diputades d'aquest Parlament.

I el segon boicot que vull denunciar públicament és, evidentment, el boicot de l'Estat espanyol, que, donat que no té majories parlamentàries al Parlament de Catalunya per poder vetar moltes compareixences que havien sol·licitat els grups parlamentaris d'aquesta cambra, va utilitzar un dictamen del Consell d'Estat que incloïa no només l'actual Govern de l'Estat espanyol sinó també governs anteriors, per tant, aquí incloïen l'exministre Jorge Fernández Díaz, peça clau, i així ho mostren les conclusions de la comissió; incloïen tots els cossos i forces de seguretat de l'Estat en actiu o en qualsevol altra situació administrativa, per tant, inclosos tots aquests comissaris de la policia política condecorats i jubilats. Aquest ha sigut un boicot volgut per no voler aclarir, i denuncio la manca de voluntat a l'Estat espanyol per donar llum a les clavegueres. I desitjo que se'n surtin en un futur.

Moltíssimes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputades i diputats.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Bé, avui veiem el Dictamen, les conclusions, de la CIOC. En el passat període de sessions se'n van aprovar dues, de comissions d'investigació: una, precisament impulsada per Ciutadans, la coneguda com «cas Vidal» o, potser, «cas d'Esquerra Republicana», i la segona, la que s'ha anomenat CIOC, aquesta que en veiem avui les conclusions i a la que Ciutadans, doncs, no s'hi va oposar.

Sí que vam dir en el debat per constituir aquesta comissió, en què es demanava l'impuls d'aquesta comissió, que no es tracta d'una operació Catalunya, que no es tracta en qualsevol cas d'una operació contra Catalunya, perquè la Convergència Democràtica de Catalunya corrupta no és Catalunya; parla com si ho fos, però no ho és.

Els atacs contra Catalunya són històrics. Convergència ho sap, tots ho sabem. Ens en recordem, del cas Banca Catalana del senyor Jordi Pujol i Soley, un escàndol bancari de primera magnitud, el primer escàndol bancari de primera magnitud a Espanya; un escàndol, podríem dir-ne, català de soca-rel, per la persona que estava dins d'aquest escàndol i també, potser, pel tractament que se'n va fer, no? Perquè el patriarca del catalanisme per antonomàsia, el senyor Pujol, recordem-ho, se'n va escapolar. El senyor Pujol va clamar, amb el *chorus* interessant de Convergència Democràtica, que s'atacava Catalunya. Va ser el primer clar atac contra Catalunya. Un nou bany de populisme..., potser el primer gran bany de populisme, que, sembla, va donar-li el convenciment de que gaudiria d'impunitat. Vist el que va fer al llarg dels anys, potser sí que se'n va convèncer, de que en gaudiria.

Nosaltres volíem que s'hagués ampliat l'objecte d'aquesta comissió, que no hauria d'haver anat només de Catalunya: hauria d'haver parlat, sobretot, d'espionatge polític, un espionatge polític que, també ho hem de dir, no és aliè a Catalunya. A l'abril de 2013, fa ja quatre anys, una coincidència en el temps amb la referència també temporal que se'n fa a les conclusions d'aquesta comissió, vàrem impulsar una comissió d'investigació sobre l'espionatge polític a Catalunya sota el Govern de Convergència Democràtica, la Convergència Democràtica, aleshores, del senyor Mas. Hi havia també el sempre present Método 3, hi havia el Xavier Martorell, hi havia el Germà Gordó, en detriment del senyor Felip Puig. Alguns potser se'n recorden, perquè alguns potser estaven en aquell Govern.

Bé, es parla de «clavegueres de l'Estat» –clavegueres de l'Estat. Segurament hi han molts responsables polítics, a l'Estat, que creuen que poden fer servir els instruments de poder en benefici partidista, vulnerant el que calgui. Aquí en tenim un bon exemple: el Govern de la Generalitat i la majoria que hi dona suport n'és, avui precisament, un bon exemple.

Clavegueres de l'Estat? Sí, diguem que sí, també a Catalunya –també a Catalunya. Lamentable, la gestió del senyor Jorge Fernández Díaz al capdavant del Ministeri de l'Interior; lamentable, rebutjable, denunciada. L'hem denunciat al Congrés dels Diputats, i el primer compromís que es va demanar al senyor Rajoy va ser que es desfés d'aquesta persona en el seu Govern per poder parlar d'un possible acord d'investidura. Per tant, per la nostra part, lamentem, rebutgem la gestió del senyor Jorge Fernández Díaz. Lamentable, l'ús partidista que n'ha fet, del poder, possiblement.

Lamentable, l'actuació del senyor Daniel de Alfonso –sí, sí– al capdavant de l'OAC, molt lamentable. Per cert, fixat pel Govern del senyor Mas. Nosaltres no el volíem pas al capdavant de l'OAC, però el senyor Mas l'hi va voler, i aquí, com tots els grups parlamentaris, el vam rebutjar. Per tant, aquesta cambra se n'ha desfet oportunament, d'aquesta persona. Però bé, estem a Matrix, hem de recordar-ho, avui més que mai.

Sabíem, i ho hem pogut veure més clar al llarg d'aquesta comissió, que aquesta comissió era instrumental: hi havia una tesi que s'havia de defensar, que és que el Govern d'Espanya ataca Catalunya i que qualsevol eina és apropiada per atacar Catalunya, perquè, ja se sap, hi ha aquesta dualitat «Catalunya igual a Convergència». Però bé, es nega que tingui cap mena de relació amb l'història delictiva de l'entorn pujolista. «Cap relació», es diu; o potser sí que n'hi ha? En qualsevol cas, hi ha una veritat històrica, que és el que el senyor Jordi Pujol i Soley podem dir que es va casar amb Catalunya i, per tant, lògicament, se'n va emportar el dot.

Realitat a part, aquesta comissió, ho torno a dir, ha estat instrumental, buscant un objectiu clar, que és desacreditar l'Estat, volent deixar al marge d'aquest descrèdit una part molt important, una part importantíssima, de l'Estat: la mateixa Generali-

tat. El mateix pla de treball, aprovat deixant al marge la majoria de les propostes de l'oposició, n'és un indicador, d'aquesta realitat. El boicot –parlava de boicot abans, la relatora, la presidenta de la comissió– de la majoria que dona suport al Govern, el tripartit separatista, a la comissió Vidal ho deixa clar: «No hi pot haver cap interferència que pugui destorbar la tesi. Només hi ha un govern corrupte i aquest govern corrupte és el Govern d'Espanya.» Però, bé, ja sabem que no és ben bé així, i crec que hi ha molts catalans que comencen també a veure-ho clar.

Per tant, el que no podem fer és col·laborar obertament en refermar la tesi que plantegen les conclusions. La immensa majoria de les conclusions no les podem fer directament nostres; unes conclusions que, fins i tot, xoquen amb els testimonis dels que s'han assenyalat com a principals protagonistes. Hi va haver un dia especialment greu, que va ser la compareixença del senyor Martín Blas, a principis de juliol, en què diferents portaveus dels grups parlamentaris, doncs, volien posar en la seva boca coses que ell en cap moment va dir, i ho van fer de forma reiterada.

També, la voluntat d'instrumentalitzar aquesta comissió, variant el pla de treball a correu i sobre la marxa incloent el sol fet, per exemple, de que un testimoni va citar dos membres d'un sindicat de policia de Mossos d'Esquadra; doncs, tot seguit se'ls va citar quan no tenien, i se sabia, cap mena de relació amb el que s'investigava dins d'aquesta comissió.

Per tant, els hem de dir que no col·laborarem amb Junts pel Sí, amb la CUP i amb Podemos en deslegitimar l'Estat deixant al marge la Generalitat per validar, precisament, les tesis separatistes, perquè no en va s'està veient avui en aquest Ple el dictamen d'aquesta comissió, les conclusions d'aquesta comissió. No en va es va boicotejar, també, la comissió del cas Vidal.

Vull fer finalment un breu esment d'una cosa que em va sorprendre, que em va cridar l'atenció: la intervenció del, en aquest moment, vicepresident del Parlament, el senyor Guinó, en la defensa que va fer de la necessitat de la creació d'aquesta comissió, i va ser una referència que va fer a un dels pares fundadors dels Estats Units d'Amèrica, el senyor Jefferson, i a l'ètica, a la seva condició ètica. I, bé, estem acostumats, eh?, que dins de Convergència hi hagi un hàbit de fer referència a grans personatges de la història. Ens han parlat, doncs, de Mandela, de Gandhi, de Martin Luther King, de Rosa Parks, de qui passi per allà, no hi ha cap problema. Jo no tinc cap dubte sobre la qualitat ètica del senyor Thomas Jefferson, no en tinc cap, però un dia com avui el que sí que vull deixar clar és que Convergència Democràtica de Catalunya no pot donar cap lliçó d'ètica, cap ni una, i que no hi ha ningú al Govern de la Generalitat comparable amb el senyor Thomas Jefferson. I, per deixar-ho més clar, l'actual Govern de la Generalitat està més a prop de Transsilvània que no pas de Pennsilvània.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, conselleres, diputades, diputats... Operació Catalunya, no-més? Analitzades les compareixences, estem en condicions d'afirmar, des del meu grup parlamentari, que el que ha passat al Ministeri de l'Interior del Govern d'Espanya no es pot definir exclusivament com a «operació Catalunya».

Des del nostre punt de vista aquí hi va haver una unitat policial, al marge del que podríem definir com a «canals normals d'investigació», formada per alts comandaments, encarregada de desacreditar adversaris polítics, aquí, a Catalunya, però també a la resta de l'Estat, i per aturar o alentir investigacions de corrupció que afectaven alts càrrecs del Partit Popular.

Els socialistes vam votar a favor de la constitució d'aquesta comissió d'investigació. Però també, en la mateixa sessió parlamentària a favor de la constitució d'aquesta comissió, vam acordar i vam votar a favor de la constitució d'una altra comissió d'investigació, de l'anomenat «cas Vidal». Se'n recorden, no?: les declaracions del jutge Vidal i senador d'Esquerra Republicana, que anava afirmant per allà on passava el que sembla que al final serà veritat, que el Govern estava fent o tenia un cens al marge de la legalitat vigent, quan no el podia tenir; que tenia dades fiscals de tothom; que tindria les urnes. Espero que cap empresari amic d'algun dels partits del Govern els hagi fet el favor de comprar les urnes.

Bé, no els faré tota la descripció dels fets que ja coneixen. Estem acostumats a les mitges veritats, a les mitges mentides, a l'ocultació, al que alguns de vostès anomenen «astúcia» i que no deixa de ser una altra forma de circular per les clavegueres, és a dir, de disminuir el sentit democràtic de la política, de la qualitat democràtica del nostre sistema.

Alguns de vostès van fulminar el primer dia la comissió Vidal. No volien que l'opinió pública conegués abans d'hora la seva manera d'actuar. Aquell dia, diputades i diputats, van començar a laminar el dret democràtic de les minories, el que ahir va tenir el seu punt estel·lar. Van laminar la qualitat democràtica dels treballs en aquest Parlament. Els socialistes –els ho vam dir en aquell mateix moment– vam decidir en justa correspondència que nosaltres no assistiríem als treballs de l'altra comissió. La veritat no només té un color, malgrat que a vostès els molesti.

Dit això, sí que n'hem seguit amb atenció, com no podia ser d'altra forma, les compareixences, i també hem analitzat el perquè de les no compareixences. I arribat a aquest punt, cal preguntar-se: les forces de seguretat estan al servei de la societat o del partit que governa? L'anterior ministre de l'Interior del Govern de l'Estat, el ministre del Partit Popular, el senyor Jorge Fernández Díaz, va crear una unitat anomenada «policia patriòtica» –o que els mitjans de comunicació l'han anomenat així– al servei dels seus interessos particulars? Ho coneixia el president del Govern, senyor Rajoy? El va deixar fer?

Perquè hem anat coneixent –no només per les compareixences que hi han hagut, sinó també per les filtracions interessades des del mateix Ministeri de l'Interior o de membres que formaven part d'aquesta unitat– que el senyor ministre, el senyor Fernández Díaz, hauria finançat presumptament aquest grup irregular de policies d'alt rang i que eren de la seva confiança. Amb l'objectiu de què? De criminalitzar forces polítiques democràtiques, i, ho torno a repetir, obstaculitzar investigacions que afectaven alguns dirigents del Partit Popular, ho torno a repetir, no només a Catalunya.

Aquest comportament, des del nostre punt de vista, és profundament antipatriòtic i antidemocràtic, és una de les línies vermelles que als estats de dret no es poden traspasar. I sent cert, com ho és, que un dels partits que forma part de la coalició de govern sens dubte tenen alguns problemes amb la corrupció política..., tenen sumaris oberts per trames il·legals de fer anar diners d'un costat a l'altre; alguns dirigents d'aquesta formació política imputats, com els tesorers del partit, i veurem com acabarà; el judici del cas Millet i Montull en espera de sentència; la investigació del 3 per cent en marxa, sota de la instrucció d'un magistrat; tota la família de l'expresident Pujol imputada.

I, per tant, nosaltres el que diem és que la justícia ha d'arribar al fons, però això no pot ser cap excusa pel que ha estat passant: que sobre un paisatge d'irregularitats i corrupteles, o corrupcions, s'hagin elaborat dossiers, s'hagin fet muntatges per combatre no la corrupció, sinó unes idees polítiques. Les idees, totes, són legítimes, i han de tenir una resposta política des de les institucions democràtiques, és el joc democràtic. I aquests muntatges que s'han fet, que des del nostre punt de vista són certs, al final han estat desastrosos per a la mateixa imatge de la seguretat de l'Estat, i al final han tingut, a més a més, un final incontrolat, ja que fins i tot el senyor mi-

nistre, el senyor Fernández Díaz, va ser gravat en el seu despatx amb l'antic director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Un escàndol.

I què ens vam trobar? Doncs, el president del Govern d'Espanya fent l'orni, mirant cap a un altre costat; és l'especialitat de la casa, de dir: «Està llegint el *Marca* o fumant-se un puro.» I això també ens porta a dir que probablement estava al cas de les conxorxes. També és cert que, de les declaracions que s'han fet aquí o en el Congrés dels Diputats, o de les informacions que s'han filtrat, això no s'ha pogut escatir, però l'olfacte polític ens diu que no podia ser desconexedor del que tramava una de les seves persones de màxima confiança al llarg de tota la seva trajectòria política.

Des del nostre punt de vista, al Ministeri de l'Interior hi ha hagut un clar desviament de poder al marge dels tribunals de justícia. I no estem parlant d'unes persones qualssevol, estem parlant d'una part de l'antiga cúpula policial de l'Estat. Per cert, els que avui no estan jubilats, estan ben col·locadets en altres llocs públics o en altres empreses privades, fins i tot algunes amb matriu catalana, ves per on. Senyores diputades, senyors diputats, els despatxos no estaven als soterranis, estaven a prop dels responsables policials i polítics del ministeri. El que ha passat no és propi de règims democràtics on es garanteix la qualitat del sistema polític, qualitat democràtica que nosaltres defensem en l'actuació política allà, també en el Parlament de Catalunya, que nosaltres l'hem trobat a faltar en les darreres hores.

A tall de conclusió, nosaltres volem manifestar que els cossos de seguretat han fet, fan i han de fer una tasca fonamental en la lluita contra la delinqüència, en la lluita contra el terrorisme, però constatem que des de la cúpula del Ministeri de l'Interior, en el mandat del senyor Fernández Díaz, es va crear una policia o una estructura policial destinada a diverses coses: a obstaculitzar els escàndols de corrupció que afectaven alguns alts dirigents del Partit Popular; a seguir, investigar i perseguir adversaris polítics; a elaborar informes fraudulents que han afectat el Partit Socialista Obrer, dirigents nacionalistes a Catalunya com el senyor Trias o altres formacions polítiques com Podemos. Tot això amb el coneixement i consentiment del ministre, sota el comandament del director de la Policia, el senyor Cosidó, i a les ordres del director d'Accions Operatives, el senyor Eugenio Pino.

I, per tant, i per anar acabant aquesta intervenció, des del punt de vista del Grup Socialista s'ha produït una utilització partidista inacceptable amb finalitats polítiques dels efectius, mitjans i recursos del Ministeri de l'Interior i dels cossos i forces de seguretat de l'Estat amb un clar abús de poder que trenca les regles essencials de la democràcia i de l'estat de dret.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrides..., senyor Terrades, perdó. A continuació... (*Rialles i remor de veus.*) A continuació té la paraula el senyor Fachin, pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. És un plaer poder estar aquí per adreçar la nostra opinió al Ple sobre uns fets realment gravíssims. Durant el desenvolupament de la comissió d'investigació molts teníem una sensació ambivalent: per una banda, sorpresa, no?, d'escoltar en primera persona testimonis que han de posar en guàrdia qualsevol persona mínimament demòcrata, però a la vegada una sensació de «per què deu ser que això no m'estranya? Em fa molta por escoltar el que estic escoltant, però a la vegada no m'acaba d'estranyar.» Fins a quin punt hem arribat: malgrat les coses gravíssimes que s'han explicat en aquesta comissió d'investigació que ens tiraven cap enrere, aquella sensació tan desagradable de «doncs, no m'estranya».

Ho sabíem, però sempre escoltar-ho està molt bé. Com deia la diputada Vergés, hem tingut la sort de que, entre d'altres persones, entre els convergents, hi haguesin periodistes que fins i tot es van jugar la seguretat en alguns casos per denunciar

aquests fets gravíssims. Parlo dels periodistes de *Público*, Patricia López i Enrique Bayo; el senyor Ekaizer també ens ha explicat, per exemple, qui era el senyor Olivera –aneu a Google, poseu «Olivera», «cloacas», «CITCO»–; el senyor Pedro Águeda, d'Eldiario.es. Vull reivindicar el valor enorme del periodisme quan els altres poders donen símptomes de fallida general.

El que hem escoltat és terrible, i terrible és que, per poder escoltar-ho, haguem de fer front a boicots que només fan que reafirmar el perill davant el qual ens trobem. Hem vist com la comissió que volia investigar aquests mateixos fets al Congrés ha estat boicotejada, i ha estat boicotejada per tres partits: el Partit Socialista, Ciutadans i el Partit Popular; boicotejades les compareixences, boicotejades la capacitat d'ampliar el termini d'estudi dels gravíssims fets... (*Veus de fons.*) No digui que no. El seu partit ha votat en contra de que gent molt implicada en això comparegués en el Congrés dels Diputats, i això està documentat. Pot dir que no tant com vulgui. (*Aplaudiments.*) Ha estat boicotejada..., aquests fets han estat boicotejats pels mitjans de comunicació que sí que se pleguen davant del poder.

No hem pogut veure cap televisió d'abast estatal el documental que denuncia i documenta el treball rigorosíssim de periodistes. (*Aplaudiments.*) Quina mena de democràcia és aquesta, en la que Televisió Espanyola no explica als ciutadans com la policia i com –la policia en la seva part desviada, després parlarem d'aquesta...– el Govern, sobretot el Govern, d'un estat assalta l'estat de dret? Per què Televisió Espanyola no ha volgut posar aquest documental? Per què Antena 3 no ha volgut posar aquest documental? Per què La Sexta no ha volgut posar aquest documental? No hi ha resposta, i crec que tots la sabem, la resposta.

Ha estat boicotejada, també, aquesta comissió, per aquests compareixents que es refugien. Hem vist compareixents que s'han negat a acudir al Parlament de Catalunya, però que sí que van a La Sexta. Hem vist compareixents que es refugien davant argücies legals per no venir a donar explicacions. El president Mariano Rajoy no ha vingut al Parlament. Bé, sabem que pel president Mariano Rajoy el Parlament aquest tampoc importa tant, però és que tampoc ha anat al Congrés. És que els fa molta por, explicar el que està passant.

I, finalment, en aquesta comissió, la d'aquí, hem vist com els mateixos tres grups –Ciutadans, Socialistes i Partit Popular– també han boicotejat. He de dir que en diversos graus –ho he de dir. Els Socialistes no han vingut, directament, ni un cop –ni un cop. El Partit Popular va aguantar una mica, però també va acabar marxant. I he de dir –i també és veritat– que Ciutadans fins a l'últim moment hi va estar; ara, entenem que s'hi havia d'estar fins al final.

És molt greu..., i veiem aquí com, per exemple, el portaveu del Partit Socialista deia: «Bé, és que, clar, la comissió Vidal...» Nosaltres també estem molt enfadats pel que ha passat amb la comissió Vidal, però una cosa no treu l'altra –no, no, una cosa no treu l'altra. Quan en el Parlament de Catalunya hi ha una comissió on compareix l'ex-cap d'Afers Interns de la Policia Nacional espanyola i diu, i afirma, que es fan *pucherazos*, que es falsifiquen informes, de veritat hi ha alguna excusa per no estar allà escoltant això? No, no n'hi ha cap.

Nosaltres..., i ho hem dit en repetides ocasions durant la comissió d'investigació, i ho vull repetir aquí: que no serveixi aquesta comissió d'investigació per fer el relat de que tota aquella corrupció que ha protagonitzat Convergència Democràtica de Catalunya és un invent de l'Estat. No ens empassem això –no ens empassem això. Les proves estan sobre la taula.

Nosaltres, per exemple, hem denunciat i ho continuarem denunciant –i ho poso com a exemple– el paper del senyor Xavier Trias en la construcció d'un model sanitari que és un pou d'opacitat i de corrupció. Ho hem denunciat i ho continuarem denunciant: el senyor Xavier Trias ha format part, juntament amb molts d'altres, de la construcció d'un sistema sanitari que ens hauria d'avergonyir. Ara, jo crec, i això ho

tenim molt clar, que això és una cosa, però una altra cosa és quan al senyor Trias se li fa el que se li ha fet des de les clavegueres de l'Estat.

Tenim molt clar que és totalment compatible denunciar les polítiques en contra de la sanitat pública, en contra de la transparència i el bon funcionament dels nostres serveis –és totalment compatible– amb tenir molt clar que davant de l'acció de les clavegueres de l'Estat estarem al costat del senyor Xavier Trias. Igual que esperem –igual que esperem–, i sabem que és així, que davant d'aquestes mateixes clavegueres qualsevol persona mínimament demòcrata, pensi el que pensi, estarà al costat de Pablo Iglesias i de Podemos, que també han estat víctimes d'aquestes mateixes clavegueres. Això ho hem de tenir molt clar de bon començament perquè, si no –si no–, ja estem sent col·laboradors de les clavegueres de l'Estat.

El senyor Matías Alonso, de Ciutadans, deia: «Bé, és que ens volen pintar aquí que és només l'Estat espanyol.» Nosaltres ho tenim molt clar, justament per això, perquè aquestes qüestions s'han de denunciar amb la mateixa força afectin a qui afectin i operin on operin. I nosaltres sempre ho hem fet així. Nosaltres venim de ser colpejats a la plaça de Catalunya pels Mossos d'Esquadra, venim de ser espiats, saltant-se les regles, pels Mossos d'Esquadra i pels seus dirigents polítics, i ho hem denunciat amb contundència. I no tenim problemes a fer-ho, igual que no tenim problemes a denunciar el que està passant. Per tant, davant la barbàrie de les clavegueres, no hi cap equidistància, i crec que potser això és el més important que podríem aprendre d'aquesta comissió d'investigació.

Acabo amb una reflexió, que la faig des del respecte i des de l'ànim de cridar a recuperar espais de diàleg. No puc evitar –no puc evitar– pensar que els mateixos tres grups que van menystenir la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya són els mateixos tres grups que ahir van decidir abandonar l'escó i no debatre políticament sobre el que preocupa la ciutadania.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fachin. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Cuando las ansias de convertir y construir un relato superan el objetivo de buscar y encontrar la verdad, pues, pasa lo que pasa: que algunos diputados aquí presentes en vez de hacer de diputados y de políticos pasan a convertirse en simples intérpretes de tercera, que es lo que ustedes han estado haciendo en esa comisión a la que llamaron y bautizaron «operación Cataluña».

La realidad es que nosotros empezamos a participar en la misma con la esperanza, aunque poco certera, de que ustedes mantuvieran la decencia de escuchar y no hacer interpretaciones ni insistir en un relato que ya tenían redactado. Y eso no se produjo. Porque ustedes, al final, siempre, como los buenos nacionalistas en su versión maximalista, no serían nada sin su relato, y, por tanto, sus propuestas políticas quedarían en la nada. En la nada, porque quedarían sin contenido. ¿Qué harían ustedes –qué harían ustedes– sin su enemigo exterior? ¿A quién le podrían ustedes echar la culpa? ¿Qué es lo que pasaría –qué es lo que pasaría– si ustedes no pudieran decir que cuando gastan más dinero del que tienen «la culpa es de Madrid», que cuando compran prótesis caducadas para que los pacientes de los hospitales públicos catalanes sufran a cambio de comisiones eso también es culpa de que «se quieren cargar nuestra sanidad catalana»? ¿Qué harían ustedes sin eso?

¿Qué harían ustedes sin esa épica, esa épica nacionalista en la que ustedes creen que está luchando David contra Goliath, en ese «nuestro enemigo es el Estado»? Serían poquito, muy poquito. ¿Qué harían ustedes si no le negaran esa individualidad a cada una de las personas que conformamos esta tierra, Cataluña, y nos convirtieran

a todos en un magma uniforme que se llama «poble català», donde aquel que discrepa ya no forma parte del «poble català» cuando les discute su dogma? ¿Qué harían ustedes –qué harían ustedes– si no tuvieran esas supuestas operaciones, esas conspiraciones en su contra, que además siempre vienen bajo un lema común, y es: «Todo aquello que nos cuestione como gobernantes es una operación contra Cataluña?»

¿Se imaginan ustedes que todos los gobiernos que hemos tenido en España hubieran utilizado ese argumentario cada vez que se han equivocado o que han perdido unas elecciones, o incluso que les hayan descubierto algún miembro de su partido que haya robado? Eso es lo que les pasa a ustedes. A ustedes, cuando les llevan la contraria, cuando les pillan en sus mentiras, o cuando les persiguen a sus corruptos, resulta que se ha organizado una operación en contra no de ustedes, no de su partido, no de sus corruptos, sino de Cataluña entera.

Y ustedes, hoy, no pueden dar ninguna lección. Después de lo que hicieron ustedes ayer, después de asestarle un golpe a la democracia como el que hicieron ayer, no distan mucho de un relato de *Don Quijote*, aquel de los molinos, ¿se acuerdan?, los enemigos, etcétera. Ustedes están en el delirio. En el delirio permanente, en el delirio que imagina aquellos enemigos contra los que ustedes están luchando, cuando en realidad el enemigo está en ustedes. ¿Y saben por qué está en ustedes? Porque ustedes son el verdadero oxímoron de la democracia, el verdadero oxímoron de la convivencia, de las libertades, y de la igualdad entre todos los catalanes. Y ayer lo demostraron, porque aquí hay catalanes de primera y de segunda: los de primera, los independentistas; los de segunda, representados prácticamente en la mitad de este hemisferio, son de segunda.

Y ustedes vienen hoy aquí a darnos lecciones. Es sorprendente. Fíjense: solo hay una frase que compartimos en este dictamen, y es la que dice: «Aquesta comissió no s'hauria d'haver constituït mai.» Y es verdad –es verdad. Todo el contexto del dictamen, por tanto, nosotros los interpretamos *a sensu contrario*, pero esta frase sí que la compartimos. Y es que al final ustedes han hecho de este Parlamento –igual que hicieron ayer, y igual que hicieron con esta comisión de investigación– un teatro. Ustedes en esa comisión decidieron que las opiniones eran hechos probados, que determinadas cuestiones no había ni que discutir las, porque eran una realidad y una verdad revelada.

Esto no es un tribunal inquisitorial; no es la comisión de investigación un tribunal inquisitorial, y no lo es este Parlamento. Ustedes utilizan la ley en fraude para crear eso: tribunales inquisitoriales contra un partido que gobierna este país, que es España, y, por tanto, también Cataluña. Y no lo van a conseguir. No se les van a aguantar mucho tiempo más las costuras de la mentira, van a reventar, y van a reventar por una cosa: porque ustedes, siempre –siempre– que se les recuerdan determinadas cuestiones, hacen oídos sordos. ¿A qué cuestiones me refiero? Cuando a ustedes se les recuerda que están vulnerando a diario los derechos de los catalanes –y ahora les explicaré por qué–, ustedes ahí hacen absolutamente oídos sordos.

Miren, les voy a explicar una cosa: para ustedes..., lo que llaman la «operación Cataluña», ¿saben cómo empieza? Empieza con bolsas de basura repletas de dinero cruzando fronteras a Andorra y a Chile, y las llevaban los señores de la familia Pujol. Esa es la realidad que quieren ocultar, ¿y ahora ustedes nos quieren vender que es el Estado..., o que son incluso las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado las que se han inventado todo esto? ¿Es que acaso perseguir a delincuentes, cuando son de los suyos, eso es una operación? ¿Eso es una conspiración? ¿Eso es una persecución ideológica? ¿No les da a ustedes vergüenza decir eso?

¿Saben lo que es conspirar y delinquir? Recoger datos fiscales de los catalanes y ponerlos en listados; hacer listados de jueces buenos o malos según lo que piensen con relación a la independencia; tener leyes escondidas en un cajón y presentarlas ayer, al filo de la medianoche. ¿Saben aquello de «con nocturnidad y alevosía» que decía el Código Penal? Exactamente eso, eso es exactamente conspirar y delinquir,

destinar dinero de todos a realizar actos ilegales, y robar –robar– de los censos municipales los datos de los domicilios de cada uno de los catalanes que vivimos en esta tierra para utilizarlos en un referéndum ilegal. Eso sí que es delinquir y no lo que ustedes están prejuzgando en este *faristol* hoy, en la comisión antes, y mucho tiempo antes de constituirla.

Ustedes de todo esto en cambio sí que no han querido dar ninguna explicación. Justo coincidió la creación de la llamada Comisión de Investigación sobre la Operación Cataluña cuando la oposición les pidió explicaciones por todas estas cuestiones. De esto sí que no querían hablar, de esto no querían saber la verdad. Todo lo contrario: ustedes vaciaron de contenido esa comisión para que los demás no pudiéramos investigar qué es lo que están haciendo y cómo están vulnerando los derechos de los catalanes.

Miren, al final lo que están ustedes explicando a lo largo de las intervenciones en este *faristol* y lo que hicieron en la comisión no dista mucho de la verdad revelada que ya tenían y que ya habían redactado. El independentismo político hizo el relato, el relato de lo que supuestamente es una persecución. Podemos lo ha avisado y algunos otros partidos políticos lo han alimentado, y lo han alimentado con la equidistancia, con una visión política muy cortoplacista. Decía el representante de Junts pel Sí en la comisión de investigación unas declaraciones el pasado 18 de mayo –me lo he apuntado porque es importante– del 2017: «Mediante esta comisión lo que queremos es reconstruir el relato para ejercer acciones legales contra todas las personas que sean llamadas a ella.»

Quédense con su relato, quédense con su soliloquio, y tengan al menos –tengan al menos– la decencia humana de no venir después a interpretar sus papeles de víctimas a los que nos tienen acostumbrados. La única operación Cataluña que ha existido –la única– la perpetraron ustedes ayer, y fue asestarle un golpe a la democracia, fue intentar volar la democracia en Cataluña: esa es la verdadera operación Cataluña.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula la senyora Mireya Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Fa temps que la guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme català s'ha mediatitzat, s'ha posat de moda, acapara titulars als mitjans de comunicació, i malauradament aquests darrers dies seguim veient com aquest *modus operandi* és encara vergonyosament vigent.

Senyora García, jo em pregunto si algú dubta que hi ha una relació entre «*the nota*», la CIA, els Mossos, l'estat d'opinió que volen crear i el referèndum que farem l'1 d'octubre. Em pregunto qui dirigeix el CITCO? El comissari Olivera, un dels de l'operació Catalunya, el que va viatjar a Suïssa per inventar-se el compte fals de Xavier Trias, condecorat i ara dirigent del CITCO. I per què ningú parla dels indicis que apunten a que l'imam de Ripoll era confident policial o del CNI? Qui dirigeix el CNI? La ministra d'afers catalans, la virreina de la claveguera: Soraya.

En l'operació Catalunya, o operació clavegueres de l'Estat, diguem-ne com vulguem, hem vist gravacions del cas Camarga; les converses entre Fernández Díaz; tota la documentació relativa al cas del Pequeño Nicolás, que va destapar que hi havia aquesta brigada paral·lela; tenim les declaracions dels testimonis que han vingut, alguns de molt contundents, com el comissari Martín Blas, implicat; tenim la feina feta per periodistes d'investigació com Carlos Enrique Bayo, Patricia López, Pedro Águeda o Ernesto Ekaizer, als que agraïm infinitament la labor que han fet. I tots ells són molt poc susceptibles de (*aplaudiments*) ser..., són molt poc sospitosos de ser independentistes, bàsicament perquè treballen tots en mitjans de Madrid.

I fins i tot un dels seus, un d'aquests que treballen per a la claveguera, perquè han publicat informacions falses, Pedro J. Ramírez..., ahir estàvem molt embolicats amb tot el que passava aquí, però lleigeixo el que va dir ahir, parlant del fracàs del Govern de l'Estat per frenar l'independentisme amb l'aprovació de la Llei del referèndum: «Hay una gran torpeza en la forma en la que las personas que se están ocupando de esto dentro del Gobierno lo están gestionando. Se ha mencionado a Soraya Sáenz de Santamaría, hay que añadir el perfil de Jorge Moragas, que es quien está moviendo hilos, medios de comunicación, servicios policiales, etcétera, para intentar presentar los hechos de manera dañina para el separatismo.» Em pot explicar què és això? Què són aquestes declaracions? Pensen querellar-se contra Pedro J.? Perquè si no s'hi querellen, és que són veritat.

I el company Albano ho ha dit molt bé: hem estat boicotejats, hem estat boicotejats aquí i a Madrid. I és una vergonya. I jo, al company del PSC, li demanaria que no posés més excuses; en tot cas, que ens expliqui o que defineixi què va ser el GAL, perquè els mètodes eren els mateixos; o que ens expliqui què feia el senyor Villarejo, un dels comissaris, treballant per al Govern de Rodríguez Zapatero, és que això no ve de Fernández Díaz: un govern del seu partit a Madrid tenia contractat el senyor Villarejo per fer exactament el mateix que ha fet en Fernández Díaz: operació d'estat.

Reobriríem la comissió –reobriríem la comissió–, però com que sabem que hi ha hagut molts testimonis que no han comparegut, doncs, pensem que no serviria de res. Alguns s'han excusat en aquest Consejo de Estado, que és el mateix que avui intenta trepitjar la sobirania d'aquest Parlament i d'aquest Govern amb un cop d'estat judicial orquestrat pel Tribunal Constitucional.

I en aquest sentit hem vist moltes coses. I no voldria estendre-m'hi, no?, però per nosaltres la brigada aquesta politicopolicia és una evidència, i no només és una evidència sinó que és una estructura d'estat paral·lela i formada per una desena de comissaris, dirigida pel comissari Pino, que ocupaven llocs de treball fora de català, que realitzaven investigacions prospectives contra els polítics catalans, quan no generaven muntatges totalment falsos, que alguns ja s'han explicat aquí.

Un dels testimonis més importants que ha vingut a la CIOC va ser el senyor Martín Blas, i el seu testimoni ha estat cabdal, o sigui, a banda de ratificar les declaracions que ell mateix ha fet en seu judicial, reconeixent que algunes de les funcions que feien els comissaris no formaven part del seu catàleg de tasques, va confirmar que existien informes provinents de la Policia Nacional als que se'ls havia posat «sal y pimienta» –informes no signats, apòcrifs– abans de fer-los públics en mitjans de comunicació afins que publicaven sense contrastar, sense anar signats.

I al catàleg de pràctiques al marge de la llei de tota aquesta brigada política, doncs, podríem afegir moltes coses, com aquest viatge d'aquest senyor, que ara dirigeix el CITCO, no?, el senyor Olivera, que va venir aquí, a Barcelona, a veure dos fiscals que portaven el cas Palau. Just abans del 9-N els va dir: «Corre, corre, fem un escorcoll a la seu de Convergència, a veure si parem això del 9-N.» I amb això no vull dir que la guerra bruta hagi de tancar la corrupció, perquè la corrupció existeix. De fet, nosaltres estem determinats a posar-hi llums i taquígrafs; hem publicat un llibre amb noms, amb números i amb tots els casos que hi fan referència, però quan hi ha una mala pràctica denunciada pels fiscals al Consell Fiscal és que alguna cosa que fa molta pudor passa.

I els responsables polítics, perquè això no funcionava d'una manera autònoma... El contingut de les gravacions evidencia el grau de putrefacció, de cinisme i odi del sistema polític de l'Estat espanyol cap a Catalunya. No podem emmarcar en un estat de dret les pràctiques persecutòries, difamatòries, utilitzant per a tals finalitats polítiques els cossos de seguretat de l'Estat. Sí, en tenia coneixement, era Jorge Fernández Díaz, però Mariano Rajoy ho sabia, Jorge Moragas ho sabia, Soraya Sáenz de Santamaría ho sabia, i no dimitiran, perquè és una vergonya. Com que estem en un estat que és una vergonya, i per això volem marxar d'aquest Estat, perquè hi ha to-

tal impunitat per a aquest tipus de pràctiques, doncs, per això tampoc volem reobrir aquesta comissió perquè no serveix de res, l'única cosa que serveix és votar l'1 d'octubre i marxar.

L'operació continua avui, ja ho hem dit abans, i els mitjans de comunicació hi tenen un paper cabdal: volen crear un estat d'opinió. La guerra bruta necessita mitjans de comunicació per tal de ser difosa, que les informacions falses corrin, que tinguin un gran impacte mediàtic, i si és just abans d'eleccions o moments clau polítics importants del procés independentista de Catalunya, doncs, millor que millor. I és així com volen influir en la ciutadania, és així com intenten influir en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya perquè no vagin a votar l'1 d'octubre: tirant merda, una merda prefabricada a la Moncloa que surt ara i que sortirà en les properes tres setmanes d'una manera brutal, n'estem convençuts.

I més connivència: el front judicial. Estem fora de l'estat de dret. Aquesta brigada paral·lela, aquesta guerra bruta, aquest muntatge té la connivència de molts magistrats, jutges i fiscals, i ara també el Tribunal Constitucional. Com pot ser que resolgui una recusació de tots els seus membres –és a dir, tots els membres recusats–, i ells decideixen sobre la seva mateixa recusació i s'absolen? Però què és això? Això és un estat de dret? (*Aplaudiments.*) O Soraya, que deia fa uns dies, abans de votar aquí: «Ya tenemos preparada la respuesta a la votación de las leyes del referéndum junto con la fiscalía.» Ah, molt bé, separació de poders, fantàstic. Aquest Estat ens encanta.

Finalment, i ja per acabar, l'ús dels fons reservats i recursos públics, que d'això en són molt experts, perquè a part dels casos de corrupció, doncs, han utilitzat diners públics per pagar els viatges a Andorra, a Suïssa, les hores de treball que es destinaven a seguir altres coses, telèfons, fotocòpies, etcètera. I ara, fa tres mesos: hi ha dos-cents guàrdies civils que ens estan seguint aquí a Catalunya i que intenten treure la merda que suposadament podem tenir els d'aquesta bancada. I s'inventen coses; sí –sí, sí–, senyor García Albiol, s'inventen coses, l'hi puc ben dir.

Vindran, ara, un cop aprovada la Llei del referèndum, signat el Decret de convocatòria i en breu aprovada la Llei de transitorietat. Vindran per terra, mar i aire, ho sabem, perquè això és l'operació Catalunya, perquè la guerra bruta és amb un atac multifrontal, que és policial, que és polític, que és mediàtic i que és judicial, i veurem querelles sense delictes i suspensions, inhabilitacions, i multes, i guerra bruta mediàtica, i l'intent desesperat de crear un estat d'opinió sobre un poble que ja fa temps que ha pres la humil decisió d'autogovernar-se, d'autotutelar-se, d'autodeterminar-se i de fer l'intent de pujada a aquest cim que no és res més que la sobirania del poble català.

I són uns il·lusos, perquè la seva por encara alimenta més la nostra determinació: les seves escandaloses i brutes conxorxes són les paperetes que ompliran les urnes l'1 d'octubre, i les seves amenaces són el bitllet d'anada al carrer dels drets i les sobiranes. I les mesures que tenen preparades contra nosaltres les pararan milers de ciutadans que mai han parat d'empènyer i que ens portaran a la llibertat el proper 1 d'octubre.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació té la paraula el senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, abans de començar la meua intervenció i parlar específicament del que és o el que ha estat la comissió Catalunya, que ha tingut dues funcions fonamentals: una primera, posar sobre la taula la gran feina feta per determinats periodistes i acreditar de forma objectiva, empírica, evident i amb proves, cosa que comportarà que prenguem accions judicials després d'aquestes

conclusions, que hi ha hagut per part del Ministeri de l'Interior i, per tant, del Govern, i a més a més concentrat en el ministre Fernández Díaz..., que encara avui presideix una comissió del Congrés, cosa que no hauria de succeir, amb el coneixement del president del Govern, i que tampoc han fet absolutament res ni han presentat cap tipus d'acció judicial ni cap querella, com és habitual els darrers dies i les darreres setmanes... El que sí que volia dir, abans d'explicar tot això i abans d'explicar el que ha passat i els delictes que s'han comès, i el fet que alguns partits polítics en aquesta comissió no hi han volgut participar i han fet ulls grossos a aquesta situació absolutament injustificada, greu, inhomologable a cap democràcia europea i mundial: estem en un estat que tenia concentrat un àmbit policial enmig de les aigües fèrides i de les aigües pútrides; concentrat en un espai, un àmbit judicial, certament constituït i planificat per portar a terme l'operació Catalunya i intentar per tota mena de mitjans embrutir i perjudicar persones i partits polítics simplement per tenir, des d'un punt de vista ideològic, un posicionament que no satisfia el Govern de l'Estat.

I això s'ha justificat de diferents maneres, però els delictes hi són. S'ha parlat de l'ús de fons reservats. Ha quedat acreditat en la comissió que s'han utilitzat fons reservats. Ho va explicar un detectiu privat que va venir a explicar-ho de forma molt clara: ell cobrava de la Policia, i va donar el nom de la persona i del contacte que hi havia a Barcelona. I l'ús de fons reservats per a determinades qüestions és un delicte, i no s'ha obert absolutament cap causa judicial. Com que no s'ha obert cap causa judicial, ja els avanço que l'obrirem nosaltres amb l'esperança de que es posi fi definitivament a aquesta aberració política que s'ha portat a terme només per fer una cosa..., que a més a més han fracassat absolutament: el procés independentista continua. El procés independentista ahir va demostrar, amb l'aprovació de la Llei del referèndum, i amb les aprovacions de la Llei de transitorietat que es portarà a terme en aquest Parlament, que el procés independentista no s'atura, ni l'aturaran amb guerra bruta. I només era possible aturar aquest procés per la via de diàleg, i això ni tenen voluntat de fer-ho ni segurament ho faran.

Per concentrar-me només en una de les intervencions, jo els voldria dir que de determinada gent no acceptarem..., no només Junts pel Sí, sinó la gent que formem part de Junts pel Sí i que som del Partit Demòcrata, i que determinada gent no ens embrutarà la dignitat política, entre altres coses perquè no acceptarem lliçons (*aplaudiments*) absolutament de ningú, i molt especialment de tots aquells que tenen el següent llistat de casos de corrupció, que és espectacular i llarg. No m'hi cap, a la pantalla de l'iPhone: cas Andratx, cas Arena, cas Baltar, cas Biblioteca, cas Bitel, cas Bonsai, cas Bon Sosec, cas Brugal, cas Bárcenas, cas Caballo de Troya, cas Campeón, cas Carioca, *caso* Cementerio... I a mi em ve vostè, senyora Esperanza García, a donar lliçons sobre respecte a quines qüestions? (*Aplaudiments.*) Tingui dignitat –dignitat–, tingui dignitat política i posicioni's políticament, però assumeixi el greu problema de corrupció que té el seu partit i que a hores d'ara no n'ha donat cap mena d'explicació.

(Veus de fons.)

Senyor Santamaría... Presidenta...

La presidenta

Disculpi, senyor Guinó, no l'he vist –no l'he vist.

(Veus de fons.)

Lluís Guinó i Subirós

No, és que no tinc ganes d'obrir diàleg amb vostè, directament. Estic intervenint i jo he respectat la intervenció de la senyora Esperanza García, i segurament m'indignava molt més que la seva! (*Aplaudiments.*)

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Lluís Guinó i Subirós

No han assistit a aquesta comissió fonamentalment perquè és obvi...

La presidenta

Senyor Santamaría, respecti el torn de paraules. (*Veus de fons i remor de veus.*) Perdoni, senyor Santamaría, ara no té l'ús de la paraula; ara el té el senyor Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Hi ha hagut guerra bruta indiscutiblement, s'ha acreditat i ja hi hem insistit, i el que seria normal en una altra democràcia més consolidada i sense dèficits seria que s'assumissin responsabilitats. Algú deia: «Quan va començar això? Quin és l'origen de tot això?» Doncs, l'origen de tot això és un dinar en el que va participar molt activament la senyora Alícia Sánchez-Camacho. I la senyora Alícia Sánchez-Camacho també forma part de la Mesa del Congrés dels Diputats i no ha donat explicacions, i ens atrevim a dir que a més... (*Remor de veus.*) I ens atrevim a dir, a més a més, que segurament ha mentit en seu parlamentària, perquè ha quedat també convenientment acreditat.

I en política, a més a més –a més a més– de tenir dignitat, s'han de tenir principis, i el que s'ha de fer és assumir les responsabilitats que no s'han volgut assumir. És evident que el senyor Fernández Díaz va parlar amb el director de l'Oficina Antifrau. I, a més a més, li diré més: m'avergonyeix també que aquest Parlament donés la confiança al senyor De Alfonso; m'avergonyeix absolutament, perquè em sembla que fins i tot jo la vaig votar. Però davant d'això –davant d'això– el que s'ha de fer segurament és assumir, hi insisteixo, les responsabilitats, i llavors no utilitzar determinada informació contra les altres forces polítiques, perquè per criticar s'ha de tenir, certament, el currículum net d'aquestes qüestions.

Hi havia un altre dels aspectes rellevants d'aquesta comissió: que hi ha determinats partits polítics que no han vingut a la comissió i fan, a més a més, dictàmens, que hi tenen tot el dret, però, vaja, la credibilitat d'un dictamen fet per un partit polític que no ha assistit a les comissions (*rialles*) és fer volar coloms i explicar històries, evidentment, que han d'explicar i han de parlar d'altres comissions que no s'han constituït i no s'han desenvolupat. Perquè sobre aquesta en concret poden dir poques coses, molt poques, perquè tenen gent propera a vostès que hi té una participació directa. I això o s'assumeix o molesta, i el que ha passat és que determinades forces polítiques no han volgut assistir a aquesta comissió.

Alguns partits, a més a més, donant suport quan parlàvem de corrupció..., i això va directament vinculat a la intervenció que ha fet el senyor Alonso sobre donar suport o no donar suport a determinats partits polítics en l'àmbit espanyol. Miri, vostès donen suport al partit que li n'he fet el detall de tots els casos de corrupció que hi ha a l'Estat espanyol. I li diré més –li diré més–: i vostès van dir –vostès van dir– que farien neteja, que no permetrien cap mena de corrupció, que serien contundents. I, a hores d'ara, i l'hi dic, la intervenció de l'altre dia del senyor Rajoy al Congrés dels Diputats, en què va parlar d'absolutament tot menys del que havia de parlar..., i això ho han permès vostès també des del Congrés dels Diputats.

I li diré més: també han intentat boicotejar la comissió, i això és així. I la que no han pogut boicotejar perquè no tenen majoria per fer-ho és la del Parlament de Catalunya, perquè també ho haurien fet. Si tinguessin majoria, aquesta comissió no s'hauria constituït, i això és així –això és així. I, per tant, el que els demano és que siguin conscients de la gravetat d'aquestes qüestions. És a dir, la guerra bruta és justificable? Poden justificar els delictes comesos en l'àmbit de la Policia per perjudicar determinades persones?

S'ha parlat del senyor Trias: el senyor Trias és una víctima de la guerra bruta del Ministeri de l'Interior; això és indiscutible. Se suposa que s'hi solidaritzen, també. Reconequin que no està ben fet això, que la Policia feia coses que no estaven bé i són denunciades, des d'un punt de vista penal, indiscutiblement, sobretot en un estat que ho judicialitza absolutament tot, que presenta querelles per haver aprovat lleis i que segurament presentarà querelles també per haver donat la veu als ciutadans. En aquest ambient ens hem mogut els últims anys aquest país, i els demano que assumeixin, certament, la seva responsabilitat, no tant des d'un punt de vista personal, perquè l'hauran d'assumir –perquè, insisteixo que presentarem accions judicials–, no només des d'un punt de vista d'actuació de la fiscalia, sinó que presentarem querelles, si cal.

I, home, siguin respectuosos també amb el parlamentarisme. Són molt exigents amb tothom: ahir mateix ens vam passar vint-i-quatre hores que si reconsideracions amunt, reconsideracions avall i sent molt estrictes amb el Reglament del Parlament. El Reglament del Parlament també és estricte amb altres actuacions i accions per part de determinats grups parlamentaris que no compleixen. Si hem de complir el Reglament del Parlament, el complim sempre; si hem de ser exigents, també el complim sempre, i siguin d'alguna manera responsables de la seva activitat.

En darrer terme, les persones que no han volgut venir a comparèixer a la comissió d'investigació no ho han fet bàsicament perquè no ho han volgut i per una altra qüestió que és més greu, que és que tenen un problema de no respondre a la dignitat d'aquest Parlament. Aquest Parlament els agradarà més o menys, hi haurà una majoria o una altra..., perquè algun altre dia ja hi haurà una altra majoria, que esperem que no hi sigui, però hi pot haver una altra majoria, i li dic, per part de la gent que represento, que respectarem el resultat, respectarem les majories, respectarem el que els ciutadans de Catalunya hagin dit. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, el que els volem fer entendre és que, democràticament tot és perfectament possible, i que lluitarem perquè la guerra bruta no torni a participar activament de la vida política d'aquest país.

La senyora Boya hi ha fet referència: tenim dubtes respecte al que ha passat els darrers dies a Ripoll –en tenim dubtes. Ja acabarà sortint –ja acabarà sortint. I aquesta posada en dubte de la feina dels Mossos d'Esquadra veurem com acaba, perquè sabem com ha actuat fins ara l'Estat espanyol en diferents qüestions. I veurem, i necessitem temps... Hi ha hagut guerra bruta i el que pensàvem és que s'hauria acabat, i tenim la sensació que haurem de lluitar encara molt més perquè s'acabi definitivament.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Guinó.

Acabat el debat, procedirem ara a la votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Estem cridant a votació.

Senyor Alonso, per què em demana la paraula?

Matías Alonso Ruiz

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

D'acord. Trenta segons.

Matías Alonso Ruiz

Bé, primer de tot, respecte al respecte al Reglament, dir al senyor Guinó que m'ha sorprès que comencés de president en aquest debat i hi acabés intervenint; pensava que seria el senyor Roger, el que hi participaria.

Però bé, en tot cas, deixant de banda això, si parlem de donar suport al senyor Rajoy i al Partit Popular, històricament qui li ha donat suport és precisament Con-

vergència Democràtica, també en aquest Parlament. Ciutadans a hores d'ara no li dona suport, li va donar suport en una investidura amb unes condicions concretes.

I respecte al que diu de permetre mítings, el míting l'hi va permetre un altre partit, que també s'ha expressat aquí. Ciutadans ja va estar en contra d'aquest Ple extraordinari perquè on ha d'anar el senyor Rajoy amb obligació de dir veritat és a la comissió d'investigació impulsada per Ciutadans al Congrés respecte de la corrupció. Per tant, les coses, que quedin clares.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso.
Estem cridant a votació.
Senyora Vergés, per què em demana la paraula?

Alba Vergés i Bosch

En primer lloc, perquè vull afegir una cosa que em sembla molt pertinent en el dia d'avui, que és donar les gràcies, a part de als diputats i diputades que hem treballat a la comissió, que ja ho he dit, als serveis parlamentaris d'aquesta casa per la gran feina que han fet en aquesta comissió d'investigació, que ha sigut complexa, sobretot per les incompareixences que hem pogut tenir.

I per afegir que aquest Parlament es defensarà davant del menyspreu de les institucions de l'Estat per aquestes mateixes incompareixences.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Procedim a la votació de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya.

Comença la votació.

El Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya ha estat aprovat per 82 vots a favor, 11 en contra i 41 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Alteració de l'ordre del dia

Senyora Rovira, per què em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Presidenta, li demano la paraula perquè, en virtut de l'article 81.3, i en virtut, també, de la Llei del referèndum d'autodeterminació aprovada ahir, volem alterar l'ordre del dia i proposar un punt perquè s'hi incorpori.

Hi volem incorporar, concretament, el debat i votació final de la Proposició de llei de transitorietat.

Crec que és important explicar per què demanem ara la tramitació d'aquesta llei. És una llei que ens ha de servir per garantir que, tant si guanya el no com si guanya el sí en el referèndum, hi haurà un marc legal, és a dir, que hi haurà seguretat jurídica. Perquè, si guanya el no, està molt clar el que passarà: que tot quedarà igual; però si guanya el sí, hem de deixar clar quin serà aquest marc legal que s'aplicarà.

Aquesta llei, per tant, el que fa és garantir que el referèndum sigui clarament vinculant, tant per a un resultat com per a un altre, és a dir, que els dos resultats, les dues opcions del referèndum, competeixin en igualtat de condicions. Aquesta llei el que fa és que tots els partidaris, els del sí i els del no, puguin fer campanya sabent quin efecte produeix la seva opció si és l'opció guanyadora, que puguin saber quin és l'efecte que produeix el seu vot.